

Lege med det....

© Helen Eriksen, erhvervspsykolog, foredragsholder, forfatter,
Grundlægger, stress- og trivselsekspert www.going-beyond.dk

Gymnastikinstruktør Børge Kolle, Holm, Nordborg, Als in memoriam

Husker det stadig.

Jeg løb henimod den blå rullematte med fuld fart på mine løbetrin.

Mine lidt korte ben bevægede sig som de ivrigste trommestikker

på et optimalt udspændt trommeskind

– gymnastikgulvet i gymnastiksalen på Augustenborg skole.

Duften af gymnastiksal var umiskendelig.

Smagen af målbevidsthed i hver en celle i min krop var intensiv og utvetydig:

Jeg skulle have det flik-flik flak til at fungere efter araberspringet.

Mit ansigt afspejlede min brændende entusiasme og iver

og ønske og håb om at få min krop til at kunne gøre det her.

Beherske springene med lethed og elegance i den sidste ende,

og lige nu overkomme og overvinde bare det at komme rundt.

Mit ansigts udstråling var vel en refleksion

af det mit sind var fuldstændig opfyldt af,

nemlig noget i retning af total koncentration

omkring at overføre hastigheden i tilløbet til en række bevægelser

af letflydende springkraft.

Så kunne forfiningens kunst jo altid komme bagefter – skulle man mene.

Men samtidig var der altså også lige en del af mig,

der var inderlig og fast opsat på,

at det her spring skulle lykkes i første ryk.

Det måtte min krop da kunne finde ud af,

med den vidtforgrene og intensive træning jeg lagde for dagen.

Kombinationen af kroppens naturlige spændstighed,

trommestikkernes viljefaste trommen,

den indre nærmest ubændige lyst til at lade kroppen få vinger

bragte mig ind i en orkestreret verden i verden.

Her var universelt mange strygere og pauker.

De strøg og strøg og "paukede" og "paukede",

og blæserne lavede den helt perfekte opbygning

til mit storladne spring udi - lad os bare sige

universet af unavngivne noder og hidtil uhørte værker.

Symfonien var ved at tage helt over,

og jeg var vel egentlig begyndt at føle mig som en node,

der var på vej hen ad noderstregerne i et syret hidsigt tempo,

der sikkert kunne have givet lidt udfordringer i orkestergraven på sigt, havde det ikke været for **dirigentens blik for** løbende noder og gentagelsestegn, repetitionstegn og fjerdedels-, ottendedels- og sekstendedelsnoder, der jo angiver helt forskellige længder af de enkelte toner.

Og ligeledes hans blik for hvordan det lige er, at hele orkesteret stemmer og spiller sammen og bevarer intensiteten i de enkelte musikstykker og musikalske arbejds gange.

Måske var min daværende gymnastiktræner i virkeligheden dirigent. Jeg spurgte aldrig.

Det var ikke nødvendigt at spørge.

Det faldt mig slet ikke ind.

Fordi der var masser af gode råd til at blive bedre og bedre hele tiden.

Lege med det, leege med det

var hans mantra i al den tid jeg kendte ham og trænede med ham.

Alt i alt vel gennem ca. 6 år.

Som regel når vi som spinkle springgymnaster kom stormende imod ham, når vi trænede og trænede og han stod ved siden af rullemåtterne i alskens haller i Danmark og udlandet hvor vi gav opvisninger.

På vej mod at udfordre tyngdeloven

ved intensiv brug af den fysiske intelligens's egenskaber

med sikkert en del flere intelligenser på sidelinien,

lød hans karakteristiske bløde, intense, nærværende og beroligende stemme:

Lege med det, leege med det.

Bare lige de ord.

De gjorde massive underværker.

De ord følte i krop og sjæl

som kunne de være medvirkende til at skabe endnu ét af jordens syv under.

De støttede helt enormt.

Virkede som vinde,

der bare tog kroppen og sikkert førte den rundt i flik-flakkene og saltoerne.

Landende helt rigtigt på benene igen.

Lege med det, leege med det.

Lege vidste jeg nemlig hvad var.

Det kendte jeg.

Det var ligesom at cykle og pile-leg* og rundbold og høvdingebold,

og tagfat og gemme og sparke til dåsen, og klatre og ride og bygge huler.

Alle de referencer i min krop og psyke blev aktiveret,

når han udtalte ordene lege med det, leege med det.

Straks gik alting op i en langt højere enhed.

De ord var magi for mig.

Det var ligesom en trylleremse.

Når de lød, følte jeg mig fuldstændig tryk.

Vidste at han altid var der til at tage imod,

når jeg væltede rundt i luften.

De mindede mig om,
at jeg roligt kunne begive mig ud i at afprøve nyt territorium,
fordi jeg vidste, at han ville være der.
Uanset hvor nyt, hvor ukendt, hvor udfordrende, hvor anderledes,
hvor nogle gange skræmmende udfordringen kunne synes.

Lege med det, leege med det

mindede mig også om trinvis opbygning
lærte mig værdien af gradvis optræning
lærte mig at springe, når tiden var inde
at udforske og styrke mine forskellige intelligenser
at stole på følelsen af godt at kunne.
De kunne få det bedste frem i mig.
Og det gladeste.
Når de ord lød
vidste jeg bare med tiden - som en anden fugl
hvilke vingepositioner jeg skulle bruge til hvilket vejrlig.

Lege med det, leege med det.

Og jeg har brugt dem lige siden.
Gode at have ved hånden og i psyken
Når livets diverse rullemåtter ruller sig ud for ens fødder.
For heldigvis er det ikke røde løbere det hele.
Om end da virker de utvivlsomt lige så godt.
Lege med det...

*Pileleg: Den leg hvor man er opdelt i to hold og det ene får et forspring på ca. 15 min. til at gemme sig et sted, som det andet hold så skal finde frem til via alle de forskellige opfindsomme pile, som det første hold kan have lavet i grus, med græs, kviste og grene, med kridt på sten og træer etc. God, god leg! Kan anbefales.